În fiecare an, în lunile decembrie şi ianuarie sunt celebrate sărbătorile de iarnă. Pe 6 decembrie este aşteptat Moş Nicolae, în seara de 24 decembrie vine Moş Crăciun, iar pe 31 decembrie este aşteptat Moş Ajun (după cum se vede în colindul „Bună dimineaţa la Moş Ajun"). Fiecare dintre aceste sărbători corespund unor tradiţii vechi, atât creştine (Sfântul Nicolae, Crăciunul privit ca Naşterea Domnului, Boboteaza, Sfântul Ioan Botezătorul), cât şi precreştine (Moş Crăciun, bradul tradiţional, etc.).

Semnificaţiile creştine ale acestor sărbători sunt cunoscute din religia creştină, nemaifiind necesar să insistăm asupra lor. Semnificaţiile astrologice şi ezoterice aşteaptă însă să fie descifrate. În continuare vom încerca să facem acest lucru.

În noaptea de 24 - 25 decembrie se celebrează naşterea lui Iisus. Este capătul sarcinii divine purtate de Fecioara Maria, care începe la momentul Bunei Vestiri (25 martie). Astrologic vorbind, sarcina divină începe în momentul în care Soarele traversează primul decan al Berbecului, zodia începuturilor. Prin urmare semnificaţia este că avem de a face cu un nou început spiritual, că va urma să apară o nouă cale spirituală, cu un mesaj de acces mai direct către Tatăl Divin şi Împărăţia Sa, dar şi un mesaj de luptă („Eu nu am venit să aduc pacea, ci sabia"), care este în acord cu Berbecul, zodie a războiului (lupta dusă de Iisus şi, mai târziu, de creştini, cu forţele demoniace, satanice şi cei posedaţi sau influenţaţi de ele).

Naşterea lui Iisus este situată într-un moment când Soarele se află în Capricorn (zodia maximei maturităţi şi înţelepciuni), la 9 luni distanţă de momentul Bunei Vestiri. Naşterea Domnului este situată în preajma solstiţiului de iarnă, acesta fiind un moment de hiatus (discontinuitate spaţio-temporală) în parcursul solar. În mod semnificativ, Iisus se naşte aproape de momentul solstiţiului, când se deschide Janua Coeli (Poarta Cerurilor), prin care sufletul intră în manifestare sau iese din manifestare. Venirea lui Iisus prin Poarta Cerurilor indică în mod clar natura sa divină, provenienţa sa celestă.
În plus, Iisus se naşte la miezul nopţii, când culminează, conform ezoteriştilor, Soarele de la Miezul Nopţii sau Soarele Spiritual (ceea ce indică misterul, ocultarea care a învăluit permanent misiunea christică, dar şi natura sa solară). Miezul nopţii trimite şi la direcţia spaţială numită popular „miazănoapte", adică nord; aici putem vorbi despre o semnificaţie hiperboreeană, deci o nouă confirmare a naturii divine a lui Iisus.

Moş Crăciun este considerat, în tradiţia creştină, unul dintre cei care au refuzat să o găzduiască pe Maria în momentul naşterii la Betleem. Acel moment de zgârcenie, de lipsă de dăruire, de generozitate faţă de o fiinţă divină, a trebuit să fie compensat sau echilibrat printr-o

eternă şi masivă generozitate, care se manifestă în fiecare an, cu ocazia Crăciunului (semnificând plenitudinea Graţiei Divine ce se revarsă inefabil peste noi cu această ocazie).

Astrologic şi ezoteric vorbind, Crăciun, care este un Moş, îl simbolizează pe Saturn, planeta guvernatoare a Capricornului (Crăciun şi Saturn sunt ambii moşi, deci foarte bătrâni). Saturn este planeta timpului (iar momentul de Crăciun se situează exact când Soarele se află în primul decan de Capricorn). Aici există o referire subtilă nu doar la Saturn, ci şi la sărbătoarea precreştină a Saturnaliilor (celebrată de romanii antici). La Saturnalii se evoca Era de Aur (ordinea Vîrstelor de evoluţie a omenirii este Aur, Argint, Bronz, Fier, în cea din urmă aflându-ne noi acum). În Era de Aur, Saturn era un regent blând, generos, neavând nimic din caracterul constrângător, dur, rece din prezent („Marele malefic" din astrologie).

Faptul că Moş Crăciun îl evocă pe Saturn arhetipal, din Era de Aur, se vede limpede din multe elemente. Dărnicia lui Moş Crăciun evocă acel corn al abundenţei al caprei mitice Amaltheea, ori capra este clar asociată cu simbolismul Capricornului şi al lui Saturn, regentul zodiei. Înainte de Crăciun colindătorii evocă obiceiul tradiţional „capra", ceea ce trimite tot la simbolismul capricornian şi saturnian.
Trecerea ştafetei de la Moş Ajun la bebeluşul Anul Nou se realizează tot în preajma trecerii Soarelui prin solstiţiul de iarnă, când astrul zilei (Luminatorul de zi) traversează primul decan din Capricorn; este un fapt profund semnificativ, căci este vorba despre un sfârşit şi un nou început în ciclul temporal (iar Saturn, regentul Capricornului, semnifică timpul).

Ce semnificaţie au colindătorii? A colinda nu însemnă doar a rosti un colind tradiţional, ci semnifică şi deplasare, călătorie, ba chiar şi un pelerinaj. De ce spunem „pelerinaj"? Pentru că obişnuiţii colindători de Crăciun semnifică pe Regii Magi, care au colindat (străbătut) mari distanţe spaţiale (din Persia în Iudeea, ne spune tradiţia), pentru a fi martori la naşterea Avatarului (încarnare divină) Iisus, pentru a-i aduce darurile cuvenite unui Rege, unui Vindecător, unui Maestru spiritual (aur, tămâie, mir). Colindătorii evocă an de an miracolul naşterii pruncului divin şi promisiunea mântuirii noastre; cei care îi primesc să colinde îi răsplătesc cu mere, nuci, sau alte daruri, ca recompensă pentru lumina şi speranţa pe care ne-o aduc. Colindătorii simbolizează şi îngerii care au anunţat naşterea copilului divin.

Conform unor viziuni ezoterice, Regii Magi reprezentau chiar triada supremă din Shambala (Centrul spiritual al Terrei), formată din Brahatma, Mahatma şi Mahanga. Ierarhia Shambalei a

venit să aducă recunoaşterea sa şi să probeze devotamentul faţă de noul Avatara (încarnare divină). Obiceiul tradiţional numit „Steaua" (colindătorii „umblă" cu „steaua") evocă misterioasa stea care a condus pe Regii Magi către locul naşterii lui Iisus.

Bradul de Crăciun are, la rândul său, profunde semnificaţii ezoterice. La modul cel mai simplu, ideea de brad ne trimite către munte (unde cresc păduri de conifere), deci, mergând pe firul astrologic, ajungem din nou la zodia Capricornului. Din punct de vedere ezoteric, bradul de Crăciun semnifică, în mod evident, Axa Lumii (Axis Mundi), care intersectează toate planurile de existenţă. În vârful bradului se află steaua sfântă, care a ghidat pelerinajul Regilor Magi. Steaua indică intersecţia dintre Axa Lumii şi planurile celeste, divine, din care Iisus coboară pe Terra. Ieslea din Betleem este locul în care Axa Lumii intersectează planeta noastră, încât, simbolic vorbind, Iisus (Avatarul, încarnarea divină) coboară, pe Axa cosmică, din ceruri pe pământ. Prin urmare, a sta lângă bradul de Crăciun echivalează cu un pelerinaj la Betleem (refăcând simbolic traseul Magilor), pentru că ne permite să ne situăm, la modul simbolic, pe Axa Lumii, în punctul în care aceasta intersectează Terra; astfel, putem participa an de an la bucuria naşterii pruncului divin, împărtăşindu-ne din graţia divină şi lumina spirituală pe care El ne-o aduce.

O altă semnificaţie a bradului de Crăciun este aceea de Pom al Vieţii. În Bibile (cartea „Genezei") se arată că cei mai importanţi arbori din Paradis (Eden) erau Arborele Vieţii şi Arborele Cunoaşterii Binelui şi Răului. Adam şi Eva ar fi trebuit să mănânce fructele Arborelui Vieţii, nu pe cele ale Arborelui Cunoaşterii (care le fuseseră interzise). Bradul de Crăciun este un arbore al vieţii perene (vezi perenitatea bradului), lumânările din brad simbolizează lumina spirituală pe care Pomul Vieţii ne-o aduce, iar darurile din brad sunt fructele sale profund benefice, manifestări concretizate ale Graţiei Divine. Prin acest reînviat Pom al Vieţii, apărut graţie naşterii unui Avatar divin (Iisus), greşeala arhetipală a primilor oameni este iertată, ştearsă, iar oamenii plin de iubire, de credinţă, care urmează calea christică, ating mântuirea şi intră în Împărăţia Tatălui Divin.

Obiceiul „pluguşorului" are şi el semnificaţii deosebite. Cu pluguşorul se „umblă" (cuvânt perfect sinonim cu cel de „colindă") în ziua de Moş Ajun. Copiii sau adulţii ce vin cu „pluguşorul" ne anunţă intrarea într-un nou ciclu temporal (noul an), ne fac urări de bine, de prosperitate pentru perioada anului ce vine (Anul Nou), fiind răsplătiţi pentru efortul lor. Ideea de „pluguşor" porneşte de la activitatea agricolă ce constă în a ara pământul cu plugul. Aratul pământului face trimitere către zodia Capricornului, care este un semn de pământ. Brazdele trase de plug sunt echivalente cu „crestarea la răboj" a unui nou an, a unui nou interval de timp. În trecut, înainte de a se folosi metalele, aratul pământului se făcea cu coarne de animale, ceea ce face din nou

o trimitere către Capricorn şi animalul ce îl simbolizează (capra şi ţapul, adică animale cu coarne).

Cel mai cunoscut pluguşor este cel cu „Bădica Troian" („S-a sculat mai an/Bădica Troian..."), referire la împăratul roman Traian care a cucerit militar o parte din Dacia, în antichitate. Numele de Traianus se compune, în latină, din Trans (dincolo) şi Ianus (zeul suprem al romanilor). Referirea la Ianus este profund semnificativă. Ianus este păzitorul (Janitor) porţilor zodiacale (care se deschid la cele două solstiţii, de vară şi de iarnă). Colindătorii ce vin cu pluguşorul îl invocă deci pe Ianus, păzitorul porţilor, al discontinuităţilor şi al podurilor construite peste ele, pentru ca oamenii care au fost „uraţi", „colindaţi", să beneficieze de sprijinul zeului în trecerea peste hiatusul dintre ani (căci, după cum arată un mare ezoterist, „Ianus nu este numai un păzitor al podurilor, ci şi un conducător peste ele").

Obiceiul fetelor de la ţară de a-şi căuta ursitul în noaptea de Bobotează (în diverse moduri: apariţie în vis, privit în oglinda fântânii, aruncat firimituri peste gard, etc.) are la rândul său semnificaţii profunde. Se ştie că la botezul lui Iisus în Iordan de către Ioan Botezătorul s-au deschis cerurile, s-a auzit vocea divină, a apărut un porumbel ca manifestare a Sfântului Duh. Această deschidere a cerurilor, evocată în fiecare an de Bobotează, este cea care permite fetelor nemăritate, dar credincioase, să poată accesa o secvenţă din viitor (acţiune posibilă prin această deschidere celestă).
Iată deci care sunt semnificaţiile spirituale profunde ale sărbătorilor de iarnă.